

dušo. Dekliški stan se je poslavljal od nje; vsi solnčni in mračni hipi mladih let so oživali v njej in divji nemir jo je pretresal.

Njen ženin, Dolinček, je stal ves zbegañ sredi sobe; znoj se mu je svetil na licu in ves čas je prekladal baržunasti klobuk, okrašen s svežim nageljnom in rožmarinom, iz roke v roko. Nevesta je naslanjala obraz na materine rame, a kakor bi se bila zbudila iz sanj, se je hitro sklonila pokoncu in stopila k njemu: »Ne boj se, saj mi je dejal Janez, naj bom tvoja!«

Ko se je pokazala ž njim na pragu, so svatje vnovič zavriščali; že polegla radost se je vseh polastila in bas je mogočneje zabučal. Stopila je na voz in si zbrisala solze raz lice. Začutila je, da se ji naseljuje v srcu pokoj, postajala je mirna, kakor bi bila pila iz vira pozabljenja. Ves obup, vsa žalost jo je minila; pokopana je bila mlada ljubezen, in bilo je gotovo, da ne vstane nikdar več.

Vso pot so ukali svatje, vihteli z rdečimi šopki obložene klobuke, godba je hrumela in konji so burno drevili po cesti. Dospeli so do cerkve, nevesti je pomagal ženin raz voz in svatbeni izprevod je krenil v božji hram.

Po cerkvi so plavali zveneči glasovi, raz oltar so se smehljale cvetlice in solnčni žarki so švigali Katrici po licih.

Duhovnik je stopil svečano pred mladi par. —

Zavela je burja.

Zavela je burja po kraških čereh,
jesen je v naročju nosila,
ledene solze je solzila,
rodila po cvetih bolesten je smeh.

Poljub nje hladan in pekoče leden
moril je jesenske cvetove,
pustošil je mrtvih grobove;
le eden je cvet še ostal razcveten!

Ta cvet je poln upa, ta cvet je poln nad,
nad grobi bedi, on ne spava . . .
Ljubezen — ti cvetka sanjava,
kdaj sine, kdaj sine spet mrtvim pomlad?

Tihozor.